

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap october 22^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' keresztanya.

(Folytatása.)

De reménye nem teljesült, a' következő nap elmúlt, 's utána több is, és Madelon mind hiában várt. Josephina csak ritkán jött ablakhoz, utszára soha, vagy legfőlebb vasárnapokon, midőn a' komoly Roussel kisasszony oldala mellett templomba szökdécselt. Roussel Ilona elvei életmódjában alapos változást tettek. Nem olly némben volt ő, ki botlását erény álarca alá kíváná rejteni; nem, ő valóban erényes volt, ha igaz türelem a' bűnt megsemmisítheti. Ilona hű szerelmének 's egy alacson csábító hizelgésének áldozatja lévén nyomora súlyát szíve mélyébe süllyeszté; a' valláshoz nagyobb buzgalommal ragaszkodott, mint hajdan, 's egyedüli reménye leánya volt, kit tiszta szeplőtelen életre kívánt nevelni. Csak meggondolása is, hogy egykor Josephina is eltántorodhatnék az erény ösvényéről, semmivé tehetné volna a' szegény anyát. Azért komorítá őt leányának mindinkább kifejlő szépsége; azért hulltak keserv-könyűi, hogy a' természet nézetét nem segíté. Ah, milly örömmel tartoztatja vala el a' templomba menéstől is, ha bűn nem lett volna. Illy gondolkozás mellett Josephina természetesen bús, korlátolt életet élt; már tizenöt éves lón, mesterileg vart, kötött, himzett, és szép pénzt keresett; még eddig nem hallott a' deli szűz más hangot, mint szomorgó anyját: nem látott más arcot azon halavány fonnyadt tekinteten kívül, kit nénjének tartott. Ha koronként nehéz sohaj szorult ki Ilona kinzott melljéből, feltekintett ugyan Josephina, részvevő szemekkel nézván az egyetlen, általa szeretett 's ismert lényre, de okát kérdeni nem merészlé; mert bár szereté is Ilona, szigorúságától még is félt.

Igy, a' minden gyönyörtől elszigetelt, minden mulatságtól elzárt leánynak, nem maradt egyéb élvezete, mint a' szolgálóval fecsegni, ki reggelenként megjelent, de ha csak szó fordult is elő, nem a' húst, főzeléket, sőt, irós-vajat tárgyazó, Ilona komoran tekintett a' sze-

gény leánykára, ki azonnal elnémult. Irni 's olvasnia is ritkán engedteték-meg, és erkölcsi tartalmú könyveken kívül csak egy világi munkát olvasott, francia ország évrádját. —

Ezt olly hévvel, 's legalább százszor elolvasá, hogy több illy könyv olvasása iránti kíváratát többször is hallatá.

„Gyermek, mit akarsz ollyan könyvekből tanulni?“ — kérde Ilona. — A' világot? O higyj nekem, búnál egyebet nem tanulsz belőle; e' mellett olvasni és varni ugyan azon időben nem lehet, így nekem kellene kettőzött erővel dolgoznom; pedig gyöngeségem nem engedi!“

„Nem, nénike! — kiált Josephina, Ilona melljére simulva, — nem így gondoltam; nyugtasd magadat; többé nem kívánok olvasni, a' te munkádat is örömmel elvégezem, bizz mindent rám; csak légy vidor 's elégt!“

Illy önkéntes lemondást örömmel hallott Roussel kisasszony; azt hitte, minél kevesebb örömet ismer leánya, annál könnyebben mond-le a' világról annak idejében. Ilona sorvasztó kórban sinlett, 's végperczét közelgni látván, egyedüli kívánata volt, hogy a' szegény, árva, védtelen leány kolostorba menjen. Ezért festé a' társalgó élet viszonyait borzasztó színekkel elébe; ezért magasztalá az apáczák életmódját, és éjjel 's nappal szakadatlanul dolgozék, hogy a' pénzt, mellyet utjonctól kívánnak, meggyűjthesse. Végre mintegy ezer tallér rakáson volt, 's vele a' legnagyobb gond elhárított; még a' titokba avatott Durand apát is erősen hivé, hogy a' szegény árva nyugodtabban élhet a' kolostor néma magányában, mint a' részvétlen világban tova hanyattatva, 's örömmel sietend a' kirendelt védhelyre.

Josephina kitetsző bájú hölgygé lön. Nyulánk, kecses termete, szelid ibolya-szeméi, rendszeres arczonatai, angyalföt mutattak. És a' szépségéről semmit nem tudó ártatlan lény, gyermekes elmével azt sem foghatá-meg, mi feltűnő némben a' tündér-arcz; lelkének gondolatja mindig nyelven ült. Igaz, erről néha Ilonka néni is tudakozódott, de szerencséjére nem azon pillanatokban, midőn Josephina unatkozék, és magában így tünődött: „Mi az élet tulajdonképpen? Hát való, hogy az utszán járó emberek, kik kényökre sétálnak, egymás kezét barátságosan megfogják, egymással beszélnek, olly szerencsétlenek, mint néni mondja? 's nekem jobban menne dolgom? Ah, ha ez való — mért élünk?“

A' tizenhatodik évét haladó Josephina fejcskében illy búskomoly gondolatok gyakran forrongtak, 's ha anyja kiment, marczone kínok dúltak szívében, és szeméi könyárban usztak, a' nélkül, hogy okát adhatta volna, miért. — Illy különös indulat azonban nem szer-

ze kellemetlen napokat Josephinának, 's közönségesen csak addig tartott, míg nénje lépteit hallá; akkor álmodozásaibul felriasztva könnyeit szárítá és varótűhez nyult.

Egy nap illy gondolatok közt nénje lépteit vélé a' lépcsőzeten hallani; sebesen tárt-fel egy ablakot, hogy a' fris levegő könyázta-szemeit megszáritsa. És a' túl-sorról egy őt kéjeltve vizsgáló ifjú tekintetével találkozék tekintete.

Bazilisk nem rémithette volna meg jobban Josephinát, mint e' tekintet. Hevesen zárá-be az ablakot; mi több, még a' musselin függönyt is lebocsátá, melly különben felvonva szokott állani. — Csak most merészlett a' pirult hölgy szomszédja felé mintegy loppal tekinteni, ki még most is ott állt, 's nagy fekete szemei olly epedőleg, olly nyájas kérelemmel függtek a' bekarpitozott ablakon, hogy meg nem érteni kívánatát lehetlenség volt volna. Nehány percznyi sikeretlen várakozás után óráját nézé, kedvetlenül távozek, 's ismét vissza jött, de már kalappal. Kétségkívül kényteték kimenni, mert 5 percz mulva nem látá már Josephina.

Midőn Roussel kisasszony haza tért, viszont munkánál ült a' kis szemérmes leány, 's nyugodtnak látszék; de csak látszék: mert keble soha sem volt még zúdultabb mint most. Életének ez eset volt első története, de ezt olly fontosnak, egyszersmind olly kellemesnek találá, hogy elméjéből ki nem vetheté. Akaratja ellen pillantgatott-ki a' karpit nyílásán, de a' szomszédot nem láthatá. — „Annál jobb!” — susogá magában, midőn Ilona néni alunni ment, 's ő gondolatnak szabad folyást engedhete — annál jobb, hogy vissza nem tért; mert ha néni megtalálja látni, nem enged többé ablakhoz ülnöm. Tán nem is azon házban lakik; hisz' ott egy agg dáma lakott; nyilván azt látogatá-meg, 's többé nem jó-el. Egyszer azonban még is szeretnék vele találkozni, midőn templomba megyek! Olly sok emberrel találkoznak, tehát mért ne vele is? — Így támadá a' fiatal kebelben egy kívánság a' más után; így nyomá-ki egyik vágy a' másikat, 's Josephina szemeiről az álmot száműzék.

Más nap reggel olly halavány volt, hogy a' megrémült néni a' dologtól is fel akará menteni; de Josephinának soha sem volt munkára több kedve, mint ma. Erősen bizonyítva, hogy legkisebb baja sincs, asztalhoz ült, 's dologhoz látott, koronként az ablakra tekintvén. A' túl-ablak azonban zárva volt; de tegnap is csak dél felé mutatá magát az ifjú; végre ez óra is elérkezik, 's Josephina szíve nénjének azon parancsára, vonja-fel a' karpitot, majd hallatólág dobogott. Pedig félelme alaptalan volt; mert senki nem láttatá magát.

Roussel kisasszony laka két tereméből állott; ő az udvarra fekvőben hált, 's Josephina mióta felnőtt, esténként egy széles pamlag-

ra veté ágyát az előteremben, mely a' szalón, lakó szoba, 's konyha helyét is pótlá. Ma este már régen aludt a' néne, midőn az utszáról szelid ének hallatszék. — Vigyázva oltá-ki gyertyáját Josephina, 's ablakhoz lépven titkos örömmel ismert a' fiatal szomszédra. Szerelmi dal ömlengett az ifjúnak ajkáról, ki epedőleg zengé a' kedveshez közel lehetésnek szerencsáját és szerelmét. A' hangok vágy-szárnyn repkedék körül a' szűznek tündéres képzetét; és így nem éppen szükséges a' hölgynek a' 16 év, hogy szelíden zengő hangok nyájas érzéseket támasszanak keblében. Az ének elhangzott, 's Josephina még mind véle hallani. Mi élénk 's egyszersmind mi szivrázó indulat lehet, miről éltében most halla először dallani. — Tehát lehet még forróbban is szeretni, mint a' jó Madelon anyó szeret? Ez olly sok tárgyat adott Josephinának a' tépelődésre, hogy már unatkozni eszébe sem ötlött, álmai nem tévedeztek többé bizonytalan irány körül; sőt még érdekesebbé lettek a' szemköztti ablakra tekintés miatt, az az a' néne jelenlétében: de a' sólyom-szemek még is láták, mi történik a' tulsó részen. Így fedezé fel p. o. Josephina, hogy az ifjú csak tőle kíván láttatni; mert míg Roussel kisasszony hazulról nem távozik (mi különben hetenként csak kétszer történt) nem jött ablakhoz. De ekkor olly esdekelve nézett az ablakra, olly nyájasan mosolygott, szemvillámai olly ígézők voltak, hogy Josephinának terhes küzdésbe került magán diadalmoskodva hasonlót nem tenni. Ez így tartott két hétig, a' diadalt azonban csak félenkségének köszönheté; mert félt az ablakhoz állani, nehogy az ifjú szembeszédére feleljen, és még is szinte köny tolt szemébe; ha a' nénit látván jönni, ablakát az ifjú bezárá. E' félbeszakadt kéjeinek pótlását az esti énekben reménylé, melyben a' szerelem hangja szállongott feléje. És reménye soha sem csalá; éleletét más idegen érzet nem zavará, az énekre felelni senki sem készteté; így boldogsága határtalan volt. De most képzelje kiki a' szegény leánynak inséges állapotját, midőn egy este a' szomszéd elnémult, 's ablakán nem látszék világ. Éjfél mult, hajnal jött, 's a' leányka szívet még mind azon kinok szaggatták.

Mi történhetett a' szomszédal? Hisz' ma reggel még az ablaknál állt, 's leirhatlan szerelemmel nézett át! Tán a' színlett részvétlenségért boszorkodik? Elakarja feledni a' szerelmét rögtön nem viszonzó leányt? Lakását változtatá-e meg? fogom-e őt még valaha látni? Ezer hasonló gondolatok olly dühhel vivának a' szegény leány agyában, hogy egész napon át nem tudá, mit tesz, mit beszél.

„Mi bajod, Josephina? — kérdé huszszor is anyja — mért nem dolgozol?“

Ah, az utszára nem nézett Josephina; ott bár mi történhetett, nem érdeklé. Csak azt tudhatta volna, mi történt túl ama mozdulat-

lan függönyök mögött, melyek, gyanúja szerint, soha felvonatni nem fognak. Két, három éj mult, három örökkévalóság, 's a' fiatal szívnek rettentő gyanúját még semmi sem oszlatá.

Hála az égnek! ismét jött egy nap, melyen Roussel kisasszony kimenendő volt. E' nap Josephina vég reménye volt, 's leirhatlan nyugtalansággal várta a' perczet, melyben nénje a' lépcsőn lemegy, 's Isten hozzád-ot mond. Midőn e' percz bekövetkezék, szivdobogása metsző fájdalommal vált. — „Légy csendesen sziv! — ha most nem mutatja magát, mindennek vége!“ — Elfogult kebelrel rogyott a' székre; szemeit olly köny-özön borítá, hogy semmi tárgyat sem tudott megkülönböztetni. A' néni elmenete óta már egy óranegyed mult, 's a' túl-részen még sem láttatá magát senki. Ah, ez nyomorát fő polczra emelé.

A' kis zajgó kebel állapotja kiállhatlan lön. Inkább bizonyos akart szerencsétlenségéről lenni, mint örökös kétkedésben élni. Azért ablakhoz lépett, feltárta, — és lám! a' kedves szomszédnak dicsőült arca mosolygott reá.

Öröm rettenet hangja szorult-ki a' leány szivéből, 's egy lépést visszatántorgott; az ifjú pedig esdekelve nyujtá feléje karjait. Lehetlen volt tovább Josephinának azon érzetet palástolni, melyet mozdulata elárult. Attól is félt, hogy a' fiatal szomszédot többé nem látandja, ha most kegyéről nem biztosítja. E' szerint ablaknál maradt, 's most elkezdett azon titkos multság, melyben a' szerelem szó nélkül is megérti egymást. Lud-toll elégtelen leírni azon különféle módokat, melyekkel a' szerelmes pár élt, hogy egymást megértse. Legyen elég tudni, hogy Josephina két nap mulva bizonyosan tudá, hogy szomszédját Fridriknek nevezik, 's Fridrik is megtudá az övét. Végre jel-beszéd által, jövő vasárnapra a' st. Germain des Prés-i templomban találkozást határoztak, 's mind ezek után, hogy sok száz érdekes tárgy mellett, egymásnak minden pillanatban azt is mondák: „Szeretlek!“ szép olvasónéink eskü nélkül is elhiszik.

Vasárnap eljött, 's Ilona néni Josephinával, kinek szive a' kéj tengerén merenge, templomba sietett.

Fridrik olly közel ment mellettük, hogy a' szerelmében uszó hölgy alig merészlett feléje tekinteni. De tudta, hogy jó, és pedig kedveért jó, 's ennek tudása égi örömmel tölté-el lelkét.

(Folytatása következik)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. — Pesten oct. 18-kán virágzó életének 16-dik évében tudóvészből hunyt-el m. Dezséri báró Rudnyánszky Maria Borbála kisasszony, m. Dezséri b. Rudnyánszky Sándornak, több t. n. megye táblabírá-

jának és m. Csernecki 's Tarkői báró Dessewffy Emilia asszonyságnak szeretett leánya. — A' boldogultnak hideg tetemei Tetényben a' nemzeti sirboltban oct. 20-kán takarítottak-el.

INNEPLÉS.

Therézia-népinne (Vége.)

Igy hullámszik-át e' változékony, vitor néptenger a' tünékeny órák szárnyain, míg az innepélyes vonal meg nem indul. És most közelg — ablakokból, erkélyekről kandi fők bukkannak váró nyugtalansággal ki felé. Nézzék csak, rózsá ajkú dámaim! milly festés alá való tekintet — polgári katonaság, zene, pályázó kocsik, caroussellovagok, a' választottság, a' ezéhek zászlóikkal és emlékjegyekkel. Legkitünőbb azon osztály, mellynek aczelfegyveres keze szalóni szerencsénket elmésen idomítja; a' spanyol lovag-köntösökben ismeretes tailleur-arczok diszelgnek. — Ezen kiállása a' ezéheknek nem ama középkorhoz hasonló, midőn vallásos érzelem, bucsújárás, sátoros innep, koronázás, bekekötés vagy közelgő és visszavert ellenség, élet és város oltalmazása, vagy diadalommal haza térő honfiaknak elfogadása gyűjté a' néptomeget össze; midőn minden lelket egy gondolat élesztett, midőn a' gondolat az idővel jött, midőn ilyen innepléseket a' jelen rendelt-el. Itt minden csak játék, alakoskodás, bámultatott semmiség. Fásultság, enyelgés, 's mindenek felett csak hiúság izgatja e' lelkeket.

A' porfelleget, fullasztó utzákon keresztül az innepélyes vonal rendeltetési helye, egy nagy homokos tér felé vonul, mellyen sűrű esőzés után is csak gyéren tenyészik az eltörpült pázsit, melly felett most a' gomolygó porzsongy ködként lebeg, melly csak tenyéрни zöldséget sem nyújt enyhelyül. De körülte egy felől mosolygó rétek, más felől erdősokszorús halmocskák nyulnak-el. E' helyen van egy négyszög idomú, emeletekkel 's fa bódékkal meg rakott kör — az öröm 's kéj köre. Itt fognak a' versenylő kocsik pályázni, itt a' caroussellovagok nyargalni, itt fogja minden nagyobb 's kisebb gyönyör-álméletét innepelni. — A' négy antik idomú díszes koci, sajátóságos színekkel 's faragványokkal a' négy elemet ábrázolva, képzemenyesen öltözött, természetes kocsisok által kormányozva erre iparkodik. Nem a' mű — itt minden mű — az erő 's ügyesség méltánylása iránti érzék duzzasztja-ki a' szemeket barlangjaikból, hanem a' kíváncsiság megtudni, mellyik urna a' lovai győzendnek.

Második nap caroussellovaglás. Ez, az őrsereg tisztjeinek vezérlete alatt megegyező, habár nem bátorságra buzdító lovagöltözethen is — izmos, de nem eléggé bélyegzett állorezáskodáshoz alkalmas alakok, (a' divat az emberi alaknak átváltozásában alapul) durva, semmi jelentésű arczok, élet nélküli szemek — végzik e' szokott játékot.

Harmadik napra egy török és görög hajóshad által vivandó harczt, esaklyázást, gyakorlatot, hadiforgást, török vár megvétele, győzelmet 's diadalt jelent a' programm. E' szörnyű tettek színhelyeül Regniez, egy szerény folyam, határozatott, a' Bug fogadó előtt hömpölygő Regnicz, ama Bug előtt, mellyet minden kávé és természetért hevülő lélek, már a' hajdanban barátságosnak nevezett, melly most mindent egyesített, mit Bamberga a' szépből, barátságos, elvágyó 's kandiból anyailag keblében táplál. A' Bugtól fölfelé kanyarodik a' folyam, hogy hímes rétek, dús mezők, kellemes lejtésű halmok 's lombkoszorús erdők közt haladó medrében egyenes vonalban a' város fe-

lé hömpölyöghessen. Itt többnyire csend terjed a' vidéken. A' city tornyai's fedelei némi halványssággal merednek a' lefelé homoruló kék égre; a' hullámok halkkal omolnak a' távol utszákon, egy sajka csendesen reng a' folyam fodros hajjain, földmivesek és sétálók teszik a' csoportulat szegélyét, szakadozott dolmankában nyugtatja karját a' fogadó kő lépcsőjénél evezőjén a' hajós; mellette nem pázsitori kannában habzik a' barna ser, látatlanul zengnek fa-lombok közt a' szárnyas dalnokok, a' napfénynek örvendő halak vidámon uszkálnak és a' rétek smaragd szőnyege felett kék színbe játszó szita-kötők repkednek. Mint bámulhattak e' kis állatoeskák, kiki képzelheti, midőn minden oldalról czifrán öltözött nép sereglett össze; midőn néhány tarka csónakos átoztözött lények — katonák — eveztek-fel a' folyón lobogós arboczokkal, és hosszas keringés után végre tüzokádó vízi manókká változtak, kik dőbörgő lármájokkal az erdők viszhangját felköltve, kényelmesen lebegtek ide's tova, és a' nagy szomorú játékok csekély kard-csörtetéssel végzék. E' szegény állatok bámulhattak; mi pedig nemesb teremtmények, mi emberek, megvetve e' népnek aljas izlését, „comme il faut“ unatkoztunk.

A' közönséges játékok, famászás, zsákfutás, 's több efféle ferde születményei a' népinnepeknek emelék az ünnepélyt, 's még néhány napra nyújták ez embereknek kéjelgéseit. Zrinyi szörnyű roszt, kurtított prosai fordításban, katonai kifejeésekkel, 's mérsékelt látványnyal adatott szabad ég alatt. Az agg, hű szolgák nyilvános jutalmaztatását érzés nélkül 's mulatságnak nézve tekintettek volna az unatkozott lelkek, ha némelly nyomor és idő által eldult alakok — mert az erény többnyire rongyban jár — fájdalommal nem emlékeztettek volna reá, hogy az öröm legtöbb embernek már csak azon korban nyílik; midőn azt felfogható létszereik eltompultak; ha némelly urasági vazallnak elévült arca a' teremtés elaljasított remekének természetére nem emlékeztetett volna.

De az innepnek valódi napja még csak akkor tűnt-fel, midőn végzett játékok után estennen a' bódékba széledtek, sert. örömet 's kábulást hosszú kortyokban hörpölendők. Ott a' piaci énekesek is előkerültek, egy nyomorú, 's a' pornép harászává lett torzképe a' hajdani troubadouroknak. Valljon minden ennyire aljasul-e, ha miveletlen csordának sajátja lesz? A' hajdani népek, mellyek a' néposztályozást feltalálták, alkalmasint sejtettek ilyes valamit. — Itt Don Juan Polichinello alakjában rémesen vonul-át a' színen, míg az őt üldöző Eumenidák hosszúja utól nem éri. Örvendő gyermekek mellett azon dolyfős lények habsoltak, kik e' durva etkek iránti vágyukat világ előtt megvallani szégyenlik.

A' zaj között szabadon bolyognak a' szenvedélyek. Öröm, nap heve, szünetlen zaj, mértékletlenül hörpölt barna árpalév, zabolátlanság — itt szabad 's szükséges is — lerontja a' régi szabadság után sovárgó szívek békóit. Szerelem, barátság, gyűlölség, megvetés minden alakjában kifejti magát. A' megcsalatott, először szerető szende hölgytől, a' szegény, hűtelen kedvesét dolyfős vetélytársnéja karján látó néemberig, minden szerelmi frigyet köt és bont. Sok, hosszas időtől sovár szívvel ohajtott találkozás ér itt czelt. Veszekedés, csalás 's orzás sem hiányzik.

Dajkám érzéstánja szerint minden történetnek vígan kell végződni, így hát én is amaz örömet sugárzó arcú hölgy megsemmisítésére figyeltetem olvasóimékat, ki szerelmet lehelve néz a' sötét távalba, ámbár a' kedves már rég eltunt. Még olly fiatal, 's egy elvesztett szívnek már sirján könyezett, így

szép jövőt reménylő kebelrel azt hiszi, kibékült sorsa nem fosztandja-meg e' kincsétől is. A' végetlen boldog álmot ohajtja; mert álom-képei közé kedvesét fogja szőni. Bár soha ne tudná-meg a' szelid lélek, hogy más álmok is vannak, melyeknek hízeltő képcsarnokából sebhedt szívvel ébredünk.

K. I.

EMLEKMONDÁS.

S z i v 's É s z.

Csak, kibén szív 's ész kezét fog,
Az a' százszor 's többször boldog.
Minden jó 's szép, a' mi van.
Övé ezen világban.

KISFALUDY SÁNDOR után —

H o n é r t.

El ti komoly képek, ti setétség rajzati félre!
Uj nap fényle reánk annyi veszélyek iránt.
Él Magyar, áll Buda még! a' mult csak példa legyen most,
'S égve honért bizton nézzen előre szemünk.

KISFALUDY KÁROLY után K. H. K. J.

Méltóság. — Egy ember, ki valódi méltóságát ismeri, és magán hordozza, nem tud gyűlölni.

A' fogoly NAPOLEON után S. Karolina.

Kivánság. — A' határtalan 's naponként szaporodó, és így kielégíthetlen kivánságok a' vak hiedelemmel párosítva, fő okai a' barátság hamar megbomlásának.

PAULOVICS I.

Szerencse. — A' minden rosztól mentt és minden jóssággal teljes szív szerencsés. Makacson küszködünk ezen észvázsal (Chimära), 's még sem érjük utól soha. Játékszer ez, melylyel az állandó gyermekség mulatja magát. Egy bölcs ezt mondá egykor felőle: „a' szerencse nem könnyű dolog. Fölleljük őt nagy fáradsággal magunkban, túl rajtunk soha!”

B. E. U-ból.

Betűrejtvény.

B-vel ígézhet a' szép 's nem szép, kecsé hogyha varázsol.
H-val az állattól nyered, és kocsisod viszi utra.
M-mel az élő bír, 's így az ember is; ám veszedelmes
Bajt szerez, és gyakran fájdalma halált hoz urának.
Sz-el jót 's roszt is okoz embernek 's a' világnak,
Éltednek még is fő táplálója csak ő lesz.
T-vel messze vidék 's közel is lehet; éledeletet nyujt
Képzett vándornak, 's örökös tápszert a' lakónak.

V.

Előbbi rejtvény: Semmi.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.